

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžo/45/2014
Identifikačné číslo spisu:	1013201906
Dátum vydania rozhodnutia:	07.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1013201906.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Příbelskej PhD. v právnej veci žalobcu: JUDr. Ing. A. D., bytom E., právne zastúpený: JUDr. Stanislav Barkoci, advokát so sídlom Námestie slobody 28, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Lamačská cesta 8, Bratislava, za účasti: A. A., bytom G., právne zastúpený: Advokátska kancelária G.Lehnert, k.s., so sídlom Carlton Savoy Building, Mostová 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A/2013/1688/JAN zo dňa 28.8.2013, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/250/2013-64 zo dňa 10. apríla 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/250/2013-64 zo dňa 10. apríla 2014 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Ďalšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“, príp. „prvostupňový súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. c) a písm. e) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie Obvodného úradu Bratislava, právneho predchodcu žalovaného č. A/2013/1688/JAN zo dňa 28.8.2013, ktorým tento zrušil odvolaním A. A. napadnuté rozhodnutie príslušného stavebného úradu, Mestskej časti Bratislava - Nové Mesto č. ÚKaSP-2012-13/3 607/HAK/Vim-41 zo dňa 25.4.2013 a vec vrátil prvostupňovému správnomu orgánu na nové prejednanie a rozhodnutie. Zároveň v poučení napadnutého rozhodnutia žalovaný uviedol, že účastníci konania sa nemôžu proti tomuto rozhodnutiu odvolať, je v inštančnom postupe konečné a nie je preskúmateľné súdom.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 prvá veta OSP tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť úspešnému žalobcovi náhradu trov konania.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a konania predchádzajúceho jeho vydaniu konštatoval, že preskúmané rozhodnutie je potrebné zrušiť z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu žalovaným, nepostačujúceho pre posúdenie veci a tiež z dôvodu, že v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Krajský súd v rámci správneho prieskumu vyhodnotil obsah administratívneho spisu, skutkové okolnosti predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia a zistil, že žalobca podal žiadosť o vydanie stavebného povolenia na prestavbu a prístavbu rodinného dvojdomu, ako aj na odstránenie stavby - garáže. Predložené podanie neposkytovalo dodatočný podklad pre povolenie stavby, a preto stavebný úrad vyzval dňa 25.01.2013 stavebníka k doplneniu podania a konanie prerušil. Stavebný úrad predloženú žiadosť preskúmal, dňa 21.03.2013 oznámil účastníkom konania začatie konania, upustil od miestneho zisťovania a ústneho pojednávania. Účastníci konania mohli uplatniť svoje námietky do 19.04.2013. Do podkladov rozhodnutia nahliadli účastníci konania a to Ing. B. L. a M. A., bytom O., XXX XX I.. V priebehu konania uplatnil námietky A. A., bytom G., XXX XX. I., ktorý nebol účastníkom tohto konania a z toho titulu sa nimi stavebný úrad nezaoberal.

V konaní sa súhlasne vyjadrili dotknuté orgány a podmienky týchto dotknutých orgánov boli zahrnuté do podmienok povolenia na odstránenie stavby - garáže a prestavby a prístavby dvojdomu. Z predloženého spisového materiálu a projektovej dokumentácie bolo správnomu orgánu zrejmé, že stavba svojim architektonickým stvárnením, nie je v rozpore s urbanistickým a architektonickým charakterom prostredia, jej napojenie na zariadenia verejného dopravného a technického vybavenia je zosúladené s vyjadreniami dotknutých orgánov. Stavebný úrad v tomto konaní zistil, že umiestnením stavby a jej povolením nie sú ohrozené verejné záujmy ani neprimerane obmedzené oprávnené záujmy účastníkov konania, a preto rozhodol tak, že rozhodnutím č. ÚKaSP-2012-13/3607/HAK/Vim-41 zo dňa 25.04.2013 podľa § 88 ods. 3) a § 90 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) a podľa § 46 správneho poriadku povolil odstránenie stavby: „garáž“ na pozemku parc. č. 6983/2 v k.ú. K., vlastníkovi JUDr. Ing. A. D., bytom E. (žalobcovi), na vlastné náklady. Správny orgán zároveň určil pre odstraňovanie stavby podmienky. Zároveň týmto rozhodnutím povolil stavbu: „Prestavba a prístavba rodinného dvojdomu“ na O., na pozemku parc. č. 6983/1, 2 a 6984 v katastrálnom území K., stavebníkovi JUDr. Ing. A. D., bytom E., XXX XX I.. Stavba riešila stavebné úpravy existujúceho podlažného rodinného dvojdomu a s tým spojené odstránenie pôvodného podkrovia a častí stien. V navrhovanej prístavbe mali byť umiestnené garáže a obytné časti rodinného dvojdomu. Aj pre túto stavbu správny orgán určil podmienky, ktoré stavebník mal dodržať.

Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie A. A., bytom G., XXX XX I., ktorý v podanom odvolaní uviedol, že stavebný úrad bezdôvodne vylúčil jeho námietky voči prestavbe a prístavbe rodinného dvojdomu. Stavebný úrad mu oznámil, že nie je účastníkom konania. Odvolateľ doložil list vlastníctva a fotokópiu občianskeho preukazu a žiadal, aby sa správny orgán zaoberal jeho odvolaním. Odvolací orgán sa zaoberal v odvolacom konaní, kto podal námietky proti spojenému územnému a stavebnému konaniu a zistil, že tieto námietky podal A. A., bytom G., XXX XX I.. Stavebný úrad sa námietkami nezaoberal a uviedol, že táto osoba nie je účastníkom konania. Za účastníka konania považoval správny orgán A. A., bytom O., XXX XX I..

Žalovaný vykonal dňa 18.07.2013 overenie na mieste stavby z verejne prístupného miesta komunikácie a zistil, že garáž je asanovaná a na stavbe rodinného domu prebiehajú búracie práce. Správny orgán dospel k záveru, že nepovolené stavebné práce sa musia prejednať postupom podľa § 88 ods. 1 písm. b) v spojení s § 88a stavebného zákona o dodatočnom povolení prestavby a prístavby rodinného dvojdomu, keďže mal za to, že stavebník začal uskutočňovať stavbu predtým, ako stavebné povolenie nadobudlo

právoplatnosť.

Ďalej odvolací orgán zistil, že A. A., bytom G. a A. A., bytom O. je tá istá osoba. Podľa žalovaného si stavebný úrad nepreveril, či nejde o tú istú osobu, alebo či ide len o zhodu mien. Podľa žalovaného sa stavba realizovala v rozpore so stavebným povolením a pôvodná stavba bola v čase výkonu štátneho stavebného dohľadu odstránená v celom rozsahu. Na základe uvedenej skutočnosti vyzval stavebný úrad stavebníka, aby s okamžitou platnosťou zastavil na stavbe stavebné práce, nakoľko ich realizuje v rozpore so stavebným povolením. Po zastavení stavebných prác stavebným úradom je už možný len postup stavebného úradu podľa § 88 ods. 1 písm. b) v spojení s § 88a stavebného zákona s tým, že v konaní o dodatočnom povolení stavby musí stavebník predložiť projektovú dokumentáciu, vypracovanú oprávnenou osobou a preukázať súlad stavby s verejnými záujmami. Na základe týchto skutočností vydal žalovaný správny orgán napadnuté rozhodnutie č. A/2013/1688/JAN zo dňa 28.08.2013.

Krajský súd zdôraznil, že treba mať na zreteli všeobecné právne princípy správneho konania aplikovateľné bez ohľadu na možné limitujúce zákonné ustanovenia v osobitných predpisoch ako aj základné princípy obsiahnuté v mnohých odporúčaniach prijatých na pôde Rady Európy (napr. Rezolúcia Výboru ministrov č. (77)31 o ochrane jednotlivca v súvislosti s rozhodnutiami správnych orgánov, či Odporúčanie Výboru ministrov č. (2007) o dobrej verejnej správe), ktorými Rada Európy prezentuje hodnotový základ spoločný členským krajinám Rady Európy, vychádzajúci z rešpektu k ľudským právam a slobodám v oblasti rozhodovania orgánov verejnej správy.

Pri preskúmaní rozhodnutia č. A/2013/1688/JAN zo dňa 28.08.2013 a č. ÚKaSP-2012-13/3607/HAK/Vim-41 zo dňa 25.04.2013 krajský súd dospel k záveru, že správne orgány nemali ustálený okruh účastníkov konania. Prvostupňový správny orgán v rozhodnutí č. ÚKaSP-2012-13/3607/HAK/Vim-41 zo dňa 25.04.2013 tvrdil, že odmietol námietky A. A., bytom G. XXX XX I., ktorý nebol účastníkom tohto konania a z toho titulu sa nimi stavebný úrad nezaoberal. Naopak odvolací správny orgán, resp. žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia č. A/2013/1688/JAN zo dňa 28.08.2013 tvrdil, že A. A., bytom G. a A. A., bytom O. je tá istá osoba. Podľa odvolacieho orgánu si stavebný úrad nepreveril, či nejde o tú istú osobu, alebo či ide len o zhodu mien. V danom prípade krajský súd vyslovil vážne pochybnosti o tom, či okruh účastníkov konania mal správny orgán ustálený a či mal dostatočne preverené, ktorý z účastníkov sa môže k veci vyjadrovať a podávať námietky, nakoľko je tu dôvodné podozrenie, že môže ísť o dve osoby a nie o jednu, ako tvrdí žalovaný. Z rozhodnutia žalovaného nijako nevyplýva, akým spôsobom preveril totožnosť A. A., bytom O. a A. A., bytom G. a obmedzil sa iba na všeobecné konštatovanie, že ide o tú istú osobu.

Krajský súd pre účely ďalšieho konania žalovanému správne orgánu uložil, aby preveril totožnosť A. A., bytom G. a A. A., bytom O. na základe dokladov totožnosti, ako aj prostredníctvom listov vlastníctva aktuálnych v čase vydania prvostupňového správneho rozhodnutia č. ÚKaSP-2012-13/3607/HAK/Vim-41 zo dňa 25.04.2013, proti ktorému len oprávnený účastník správneho konania môže podať námietky. Uložil, aby správny orgán preveril v rámci ustálenia okruhu účastníkov správneho konania totožnosť A. A., bytom G. a A. A., bytom O., ďalej prostredníctvom listov vlastníctva mal preveriť, kto bol v čase vydania rozhodnutia vlastníkom dotknutých parciel a zamerá sa aj na otázku, či v danom prípade nešlo o účelovú zmenu trvalého pobytu v žalobe uvedených účastníkov konania A. A. staršieho a A. A. mladšieho.

V rozhodnutí žalovaný uviedol, že stavba sa realizuje v rozpore s vydaným stavebným povolením s tým, že pôvodná stavba rodinného domu bola v čase výkonu štátneho stavebného dohľadu, odstránená v celom rozsahu. Vo vyjadrení však tvrdí, že išlo o overenie na mieste stavby z verejne prístupného miesta komunikácie. Prvostupňový súd mal za to, že pri kontrole stavby žalobcu mal byť žalovaný so žalobcom súčinný a kontrolu stavby, či už overením stavby z verejne prístupného miesta komunikácie na O. ulici alebo prostredníctvom štátneho stavebného dohľadu uskutočniť v súčinnosti so žalobcom tak, aby mal žalobca právo sa ku kontrolnej činnosti žalovaného náležite vyjadriť a uplatniť si tak svoje práva vyplývajúce zo správneho konania.

V rozhodnutí žalovaný uviedol, že žalobca začal realizáciu stavebných prác predtým, ako búracie povolenie a povolenie na prestavbu a prístavbu rodinného dvojdomu nadobudlo právoplatnosť a podľa ust. § 60 ods. 2 písm. f) stavebného zákona: stavebný úrad zastaví stavebné konanie, ak stavebník začal uskutočňovať stavbu pred tým, ako stavebné povolenie nadobudlo právoplatnosť. Žalobca uviedol, že stavebné práce začal uskutočňovať na základe rozhodnutia stavebného úradu Mestskej časti Bratislava - Nové mesto zo dňa 25.04.2013 č. ÚKaSP-2012-13/3607/Hak/Vim-41, právoplatného dňa 31.05.2013. Žalobca nemal žiadny dôvod pochybovať o právoplatnosti rozhodnutia stavebného úradu a postupoval v súlade s ním. Pokiaľ zo strany správneho orgánu došlo k pochybeniu pri vyznačovaní právoplatnosti stavebného povolenia, nemôže byť táto skutočnosť na ťarchu účastníka konania, nakoľko takýto výklad by bol ústavne nekonformný, nakoľko by prenášal na účastníka konania následky nesprávneho úradného rozhodnutia a úradného postupu, čo je v rozpore s čl. 2 ods. 3 Ústavy SR. V zmysle ust. čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Žalobca dobromyseľne realizoval na svojom pozemku stavbu, ktorá mu bola povolená rozhodnutím príslušného stavebného úradu, pričom žiadnu zo svojich zákonných povinností neporušil.

Na základe vyššie uvedených skutočností Krajský súd v Bratislave rozhodnutie žalovaného č. A/2013/1688/JAN zo dňa 28.08.2013 zrušil a vec vrátil správne mu orgánu na ďalšie konanie s tým, aby si ustálil okruh účastníkov konania, rozhodnutie riadne odôvodnil a uviedol všetky dôkazy, z ktorých pri posudzovaní právneho stavu vychádzal. V prípade, ak žalovaný v konaní zistí pochybenie správneho orgánu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí musí brať na zreteľ, že žalobca konal v dobrej viere a na základe stavebného povolenia s vyznačenou právoplatnosťou rozhodnutia (NS SR 6Sžo/41/2008 „Musí platiť, že pochybenia správneho orgánu nemôžu ísť na ťarchu fyzických alebo právnických osôb. Žalobca pochybenia správneho orgánu nijako nevyvolal, ani sa na nich nepodieľal, v ich dôsledku mu však môže byť spôsobená škoda a bolo mu do značnej miery znemožnené, aby v riadnom a zákonnom konaní obhajoval svoje práva“).

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f) OSP a domáhal sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Alternatívne petitom odvolania žalovaný navrhol, aby najvyšší súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že konanie zastavuje. V tejto súvislosti žalovaný dodal, že preskúmané administratívne rozhodnutie je vylúčené zo súdneho prieskumu.

Žalovaný k osobe A. A. opätovne uviedol, že preverovanie, kto podal námietky v konaní a kto podal proti rozhodnutiu odvolanie, mal urobiť prvostupňový správny orgán. Žalovaný v odvolacom konaní na základe predložených dokladov k odvolaniu zistil, že A. A., bytom G. XXX XX I. a A. A., O., XXX XX I. je jedna a tá istá osoba s rovnakým dátumom narodenia. V predložených listoch vlastníctva bol u vlastníka nehnuteľnosti na G. uvedený rovnaký dátum narodenia, zhodný s dátumom narodenia na doloženom prefotenom občianskom preukaze. Vo výpise z listu vlastníctva č. XXXX v katastrálnom území K. sa v časti B: vlastníci a iné oprávnené osoby uvádzajú vlastníci A. A. a C. A., r. S., G.. V zátvorke je adresa O. Titul nadobudnutia: RI 189/83-9/84. Uvedené znamená, že vlastníctvo k nehnuteľnosti získali vyššie uvedení vlastníci v roku 1984, z čoho vyplýva, že A. A., bytom G., XXX XX I. a A. A., O., XXX XX I. je jedna a tá istá osoba.

Ďalej žalovaný uviedol, že rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Nové Mesto A. A. prevzal dňa 16.05.2013 a odvolanie bolo doručené na správny orgán, ktorý rozhodnutie vydal dňa 28.05.2013, z čoho vyplýva, že bolo podané v zákonnej pätnásťdňovej lehote a z uvedeného dôvodu predmetné rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Nové Mesto č. ÚKaSP-2012-13/3607/HAK/Vim-41 zo dňa 25.04.2013 nenadobudlo právoplatnosť a žalovaný ho bol povinný prejednať v odvolacom konaní. Žalovaný má za to, že stavebný úrad za týchto okolností vyznačil na vydanom prvostupňovom rozhodnutí právoplatnosť na neprávoplatnom rozhodnutí.

K odôvodneniu krajského súdu ohľadne jedinej zmeny oproti schválenej projektovej dokumentácii, t.j. zbúraníu dvoch stien na prvom podlaží, na základe rozhodnutia autorizovaného statika, o ktorej zmene oproti projektovej dokumentácii boli stavebný úrad a žalovaný informovaní, žalovaný uviedol, že statik nevydáva stavebné povolenie ani povolenie zmeny stavby pred dokončením. Rovnako zmenu stavby pred dokončením nepovoľuje odvolací orgán. Podľa žalovaného žalobca mal na stavebný úrad podať žiadosť o povolenie zmeny stavby pred dokončením. Zmenu stavby pred dokončením mohol zrealizovať až po právoplatnom rozhodnutí, ktorým by stavebný úrad zmenu stavby pred dokončením povolil. Z daného vyplýva, že žalobca ako stavebník zrealizovaním zmeny oproti projektovej dokumentácii, konal v rozpore so stavebným povolením.

Žalovaný k danému uviedol, že krajský súd sa nevyjadril k tomu, že žalobca nerešpektoval rozhodnutie žalovaného a realizoval stavebné práce ďalej a že realizoval stavbu aj v rozpore s vydaným rozhodnutím stavebného úradu.

Ďalej žalovaný poukázal na to, že dňa 18.07.2013 vykonal overenie na mieste stavby z verejne prístupného miesta komunikácie O. ulice, kde sa nachádzajú predmetné pozemky parc. č. 6983/1, 6983/2, 6984, v k.ú. K., nevykonával štátny stavebný dohľad. Žalobca tvrdí, že bol vykonávaný štátny stavebný dohľad, čo nie je pravda. Jednalo sa o šetrenie na mieste stavby, ktoré môže tunajší úrad vykonať kedykoľvek počas konania a nemusí byť oznamované listom účastníkom konania, pokiaľ je vykonané z verejne prístupného miesta. Na stavbe nebol vykonávaný štátny stavebný dohľad, ale overenie na mieste stavby z verejne prístupného miesta, preto podľa žalovaného nebolo zasiahnuté do základných práv a slobôd žalobcu.

Žalovaný zotrváva na tvrdení, že prvostupňový správny orgán nemal vyznačiť na rozhodnutí Mestskej časti Bratislava - Nové Mesto č. ÚKaSP-2012-13/3607/HAK/Vím-41 zo dňa 25.04.2013 právoplatnosť, pretože proti tomuto rozhodnutiu bolo v zákonnej lehote podané odvolanie účastníkom konania, čo bolo také pochybenie prvostupňového správneho orgánu, že ochrana verejných záujmov na zachovaní zákonnosti prevyšovala nad ochranou dobromyseľne nadobudnutých práv stavebníka a preto žalovaný rozhodnutie zrušil a vrátil vec prvostupňovému správnenému orgánu na nové prejednanie a rozhodnutie. Týmto postupom žalovaný správny orgán nezasiahol do základných práv a slobôd žalobcu.

Žalovaný pripomenul, že jeho žalobou napadnuté rozhodnutie č. A/2013/1688/JAN zo dňa 28.08.2013 je rozhodnutie procesnej povahy, ktoré nie je zamerané na riešenie predmetu konania, ale iba napomáha zabezpečeniu účelu a priebehu správneho konania. Keďže išlo o rozhodnutie procesnej povahy, má žalovaný za to, že správne v poučení preskúmaného rozhodnutia uviedol, že sa podľa § 59 ods. 4 správneho poriadku nemožno proti nemu odvolať a je v inštančnom postupe konečné a takéto rozhodnutie (vydané podľa § 59 ods. 3 správneho poriadku) je vylúčené z preskúmavacej právomoci súdov.

III.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil a žalovaného zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania.

Podľa žalobcu postup žalovaného pri posudzovaní, či vedľajší účastník má byť účastníkom stavebného konania, t. j. na úkor dobromyseľnosti žalobcu ako stavebníka, uskutočňujúceho stavebné práce na základe právoplatného stavebného povolenia, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov tohto konania. Z ustanovenia § 59 ods. 1 stavebného zákona jednoznačne vyplýva, kto má byť účastníkom konania, a teda táto skutočnosť mala byť správnym orgánom zrejmá z ich úradnej činnosti. S poukazom na ustanovenie § 3 ods. 1 a 4 Správneho poriadku žalobca poukázal na to, že žalovaný (rovnako ako prvostupňový správny orgán) má poskytovať rovnakú právnu ochranu práv a právom chránených záujmov všetkým účastníkom stavebného konania a nie len niektorým. Z doposiaľ zisteného skutkového stavu jednoznačne vyplýva, že správne orgány oboch inšancií nepostupovali lege

artis, nedbali na práva a právom chránené záujmy žalobcu a nezohľadnili jeho dobromyseľnosť pri realizácii stavby a búracích prác, hoci v obdobných prípadoch na takúto skutočnosť prihliadali, čím konali v rozpore s princípom legitímnych očakávaní. V zmysle ustanovenia článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Žalobca v rámci stavebného konania opakovane poukazoval na nerešpektovanie ustanovení Správneho poriadku zo strany dotknutých správnych orgánov (tzn. aj žalovaného), a to najmä na povinnosť zistiť skutkový stav veci tak, aby o ňom neboli dôvodné pochybnosti a porušovanie jeho procesných práv (napr. právo byť prítomný pri vykonávaní všetkých procesných úkonov a právo vyjadriť sa k nim). V súvislosti s argumentom žalovaného, že ten na stavenisku nevykonával štátny dohľad, ale miestne zisťovanie, je potrebné uviesť, že bez ohľadu na povahu tohto procesného úkonu, mal žalobca právo byť pri tomto úkone prítomný, resp. sa k nemu aspoň vyjadriť, pričom na túto skutočnosť poukázal v napadnutom rozhodnutí aj prvostupňový súd. O týchto procesných úkonoch bol žalobca informovaný ex post a nie vopred, čo tiež odporuje princípom správneho konania.

Žalobca poukázal aj na právne významný záver, ktorý zaujal žalovaný vo svojom odvolaní, t.j. prvostupňový správny orgán pochybil, keď na svojom rozhodnutí (tzn. stavebnom povolení) vyznačil právoplatnosť, hoci vo veci samej bolo iným účastníkom stavebného konania podané odvolanie, a teda sa odklonil od svojej dovtedajšej argumentácie založenej na tvrdení, že žalobca uskutočňoval stavebné a búracie práce neoprávnene. Žalovaný sa v stavebnom konaní nezaoberal dobromyseľnosťou žalobcu pri uskutočňovaní stavby ako takej, tzn. nezaoberal sa tým, že žalobca nemohol mať vedomosť o tom, že stavebné povolenie nenadobudlo právoplatnosť v dôsledku podania opravného prostriedku iným účastníkom konania, resp. nemohol vedieť, ako sa prvostupňový správny orgán s odvolaním iného účastníka konania vysporiadal.

Žalobca disponoval stavebným povolením s vyznačenou právoplatnosťou a na jeho podklade uskutočňoval stavebné a búracie práce. S poukazom na uvedené má žalobca za to, že prvostupňový súd správne konštatoval, že prenášanie zodpovednosti zo správneho orgánu na účastníka konania v súvislosti s nesprávnym úradným postupom tohto orgánu pri vyznačovaní právoplatnosti na stavebnom povolení je ústavne nekonformné a nemajúce oporu v žiadnom právnom predpise. Správne orgány (a teda ani žalovaný), v stavebnom konaní nedbali na všeobecnú prevenčnú povinnosť plynúcu im z osobitných právnych predpisov, a to ani napriek tomu, že sú povinné dodržiavať platné právne predpisy, konať hospodárne, rýchlo a tak, aby nezasahovali do práv a právom chránených záujmov účastníkov konania, tzn. žalobcu. Za hospodárny a efektívny postup preto nemožno podľa žalobcu považovať iniciovanie ďalšieho stavebného konania, predmetom ktorého bude vydanie dodatočného stavebného povolenia, nakoľko existujú aj iné možnosti, ako nedostatky prebiehajúceho stavebného konania zhojiť, a to bez toho, aby došlo k ďalšiemu zásahu do práv a právom chránených záujmov žalobcu.

V súvislosti s argumentáciou žalovaného o vylúčení napadnutého správneho rozhodnutia zo súdneho prieskumu, s odvolaním sa na vydanie tohto rozhodnutia podľa § 59 ods. 3 Správneho poriadku žalobca poukázal na právne závery Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn.: II. ÚS 50/2001, podľa ktorých úlohou súdu aj pri uplatňovaní OSP a v spojení s článkom 46 ods. 2 poslednou vetou Ústavy SR je zisťovať, či rozhodnutie správneho orgánu, zákonnosť ktorého má byť predmetom súdneho preskúmavania (vrátane toho uvedeného v ustanovení § 248 ods. 2, písm. d) OSP), je vzhľadom na jeho obsah spôsobilé dotýkať sa základných práv a slobôd. V prípade, ak súd zistí, že tomu tak je, takéto rozhodnutie nesmie byť vylúčené zo súdneho preskúmania. Nie je totiž vylúčené, že by sa aj rozhodnutie uvedené v ustanovení § 248 OSP nemohli dotýkať, či dokonca porušovať základné práva a slobody. Základnému právu uvedenému v článku 46 ods. 2 Ústavy SR preto zodpovedá taký postup súdu, v rámci ktorého hodnotí nielen formálne znaky rozhodnutia predloženého mu na súdne preskúmanie, ale aj to, či sa toto rozhodnutie svojím obsahom nedotýka niektorého zo základných práv alebo slobôd účastníka konania. Postup súdu, v ktorom zanedbal niektorý z týchto prvkov, zakladá porušenie základného práva podľa článku 46 ods. 2 Ústavy SR.

Ďalej žalobca svoju argumentáciu podporil poukazom na Nález Ústavného súdu SR sp. zn.: III. ÚS 183/2003, podľa ktorého, ak sa rozhodnutie správneho orgánu (bez ohľadu na jeho druh či formálne označenie) dotýka niektorého zo základných práv a slobôd, jeho preskúmanie nesmie byť podľa článku 46 ods. 2 Ústavy SR vylúčené z právomoci všeobecných súdov bez ohľadu na ustanovenia OSP, ako i závermi uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 8Sžf/29/2010, podľa ktorého preskúmateľnosť, resp. nepreskúmateľnosť rozhodnutí je potrebné stále vnímať a posudzovať v spojení s ich spôsobilosťou zasiahnuť do okruhu základných práv a slobôd ich adresátov v súlade so zachovaním práva na súdnu a inú ochranu podľa článku 46 ods. 2 Ústavy SR.

Podľa žalobcu, s prihliadnutím na citované nálezy Ústavného súdu SR a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je zrejmé, že rýdzo formalistický postoj žalovaného je v judikatúre súdov dávno prekonaný a vyriešený, a preto na tento argument nie je možné prihliadať. V tejto súvislosti žalobca považoval za potrebné uviesť, že neprináleží do kompetencie žalovaného hodnotiť, či jeho postupom a rozhodnutím došlo k zásahu do základných práv a slobôd žalobcu, alebo nie. Táto skutočnosť je totiž predmetom skúmania súdu. Keďže prvostupňový súd napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je zrejmé, že k takémuto zásahu zo strany žalovaného do základných práv a slobôd žalobcu skutočne došlo.

Žalobca záverom uviedol, že zo žalovaným podaného odvolania nie je zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov toto rozhodnutie prvostupňového súdu napáda, a preto je pre neho nezrozumiteľné a zmätočné. Žalovaný v podanom odvolaní neuviedol žiadne také argumenty, ktoré by bolo možné hodnotiť ako niektorý z odvolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 205 OSP, resp. v ustanovení § 205a OSP.

IV.

K podanému odvolaniu žalovaného podal vyjadrenie do konania pribratý ďalší účastník, ktorý sa stotožňuje so skutočnosťami uvedenými v odvolaní žalovaného a navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a súdne konanie zastavil.

V.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a jednohlasne dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

V správnom súdnictve prejednávajú súdy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon

neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa článku 48 ods. 2 prvá veta Ústavy SR, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa § 250i ods. 3 OSP na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 140 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (Stavebný zákon), /ďalej len Stavebný zákon/, ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok), /ďalej len Správny poriadok/, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku, správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka, a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka, musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpli v konaní ujmu.

Podľa § 3 ods. 4 Správneho poriadku, správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmiernenie vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 32 ods. 2 Správneho poriadku, podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku, správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa § 38 ods. 3 Správneho poriadku, na miestnu ohliadku správny orgán prizve účastníka konania a

toho, kto je oprávnený predmetom ohliadky nakladať.

Podľa § 60a Správneho poriadku ustanovenia prvej až tretej časti sa primerane vzťahujú aj na konanie o odvolaní.

Podľa § 59 ods. 1 stavebného zákona, účastníkmi stavebného konania sú:

- a) stavebník,
- b) osoby, ktoré majú vlastnícke alebo iné práva k pozemkom a stavbám na nich vrátane susediacich pozemkov a stavieb, ak ich vlastnícke alebo iné práva k týmto pozemkom a stavbám môžu byť stavebným povolením priamo dotknuté,
- c) ďalšie osoby, ktorým toto postavenie vyplýva z osobitného predpisu,
- d) stavebný dozor alebo kvalifikovaná osoba,
- e) projektant v časti, ktorá sa týka projektu stavby.

Podľa § 98 ods. 1 stavebného zákona, štátny stavebný dohľad zabezpečuje ochranu verejných záujmov, ako aj práv a právom chránených záujmov právnických osôb a fyzických osôb, ktoré vyplývajú z uskutočňovania stavby alebo jej zmeny, z vlastností stavby pri jej užívaní, z odstránenia stavby a z terénnych úprav, prác a zariadení podľa tohto zákona.

Podľa § 98 ods. 2 stavebného zákona, orgány štátneho stavebného dohľadu sú oprávnené zisťovať, či

- a) sa stavba, stavebné úpravy alebo udržiavacie práce vykonávajú podľa stavebného povolenia alebo na základe ohlásenia,
- b) sú splnené podmienky na uskutočňovanie stavby podľa § 44,
- c) sa na stavbe nachádza projekt stavby overený v stavebnom konaní a či sa vedie stavebný denník,
- d) sa pri uskutočňovaní stavby, stavebných úprav alebo pri udržiavacích prácach dodržiavajú podmienky stavebného povolenia, všeobecne záväzné právne predpisy a technické normy vzťahujúce sa na stavebné práce a stavebné výrobky,
- e) sa stavba užíva spôsobom povoleným v kolaudačnom rozhodnutí,
- f) sa stavba udržiava v dobrom stavebnom stave,
- g) sa dodržiavajú podmienky povolenia alebo nariadenia odstránenia stavieb alebo nariadených stavebných úprav a udržiavacích prác,
- h) sa terénne úpravy alebo ťažobné práce vykonávajú podľa povolenia, i) sa odstraňovaním stavby neohrozujú susedné pozemky a stavby na nich.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhodnotil námietky žalovaného uvedené v podanom odvolaní ako nedôvodné a také, ktoré nemohli privodiť zmenu výroku napadnutého rozsudku v danej veci, preto rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 OSP).

Predmetom prieskumu bolo rozhodnutie správneho orgánu druhého stupňa, proti ktorému nebolo možné podať odvolanie a je v inštančnom postupe konečné. V poučení odvolací správny orgán uviedol, že toto rozhodnutie nie je preskúmateľné súdom. Vo vzťahu k preskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia v rámci správneho súdnictva krajský súd správne poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 305/08 zo dňa 25. novembra 2008, podľa ktorého článok 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhajiteľným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu nemôže byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd, a podľa názoru krajského súdu v tejto veci druhostupňový správny orgán svojím rozhodnutím zasiahol do vlastníctva žalobcu, ktoré je chránené v čl. 20 Ústavy SR, súd rozhodnutie žalovaného vzhľadom aj na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej sa majú preskúmať listy, oznámenia, správy o vykonanej finančnej kontrole a iné správne akty vydané v rámci správneho konania, preskúmal. Najvyšší súd dospel v tejto veci zhodne s krajským súdom k názoru, že je povinnosťou správnych súdov ako justičných orgánov právneho štátu pri interpretácii zákonov zabrániť faktickému odopretiu spravodlivosti cestou aplikácie princípu priority ústavne konformnej interpretácie práva tak, aby sa súd

nedopustil závažného procesného pochybenia spočívajúceho v odňatí možnosti žalobcu konať pred súdom.

Predmetom tohto konania je predovšetkým zistiť, či bolo rozhodnutie žalovaného vydané na základe odvolania, ktoré podala oprávnená osoba, t.j. účastník predmetného stavebného konania (§ 59 ods. 1 písm. b/ Stavebného zákona) a či boli dodržané procesné práva žalobcu v rámci preskúmaného administratívneho konania a zároveň posúdiť legitimitu/prípustnosť samotného súdneho prieskumu napadnutého správneho rozhodnutia druhého stupňa na základe podanej správnej žaloby.

Najvyšší súd z obsahu pripojeného administratívneho spisu žalovaného zistil, že právoplatnosť prvostupňového rozhodnutia č.: ÚKaSP-2012-13/3607/HAK/Vím-41 zo dňa 25.04.2013 o povolení stavby pre stavebníka - žalobcu: „Prestavba a prístavba rodinného dvojdomu“, na O. a zároveň o odstránení stavby „Garáž“, bola prvostupňovým správnym orgánom vyznačená na rozhodnutie dňa 05.06.2013 s tým, že v doložke právoplatnosti je ako deň právoplatnosti stanovený deň 31.05.2013.

Pokiaľ ide o stanovenie okruhu účastníkov predmetného stavebného konania vo vzťahu k ďalšiemu účastníkovi, odvolací súd sa plne stotožňuje s právnym názorom a posúdením nedostatkov preskúmaného konania krajským súdom. Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalovaný sa sám ujal iniciatívy, nezostal len pri konštatovaní nedostatočného zistenia okolností osvedčujúcich posúdenie procesného postavenia ďalšieho účastníka v spornom stavebnom konaní, ale sám v rámci odôvodnenia zrušujúceho rozhodnutia konštatoval postavenie vedľajšieho účastníka ako účastníka stavebného konania. Avšak v takom prípade, v záujme presvedčivosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, bolo potrebné, aby žalovaný v odôvodnení tohto rozhodnutia zrozumiteľne vysvetlil ako, a na základe ktorých dôkazov dospel k takému, procesne významnému záveru. Zároveň pre prípad, ak by žalovaný presvedčivo, na základe vykonaného dokazovania, ustálil procesné postavenie ďalšieho účastníka ako účastníka stavebného konania, bolo potrebné navrátiť mu právo i na prejednanie jeho námietok vznesených v súvislosti s oznámením o začatí predmetného stavebného konania, keďže z rozhodnutia o povolení stavby vyplýva, že jeho námietky neboli správnym orgánom prvého stupňa zohľadnené z dôvodu, že tento účastník nebol prvostupňovým orgánom zahrnutý do okruhu osôb - účastníkov konania. Čo do predmetu prieskumu odvolaním napadnutého prvostupňového administratívneho rozhodnutia, mal byť vyriešením tejto otázky rozsah odvolacieho administratívneho konania vyčerpaný, keďže predmetné konanie je ovládané koncentračnou zásadou.

Avšak z odôvodnenia žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že ďalšími dôvodmi zrušenia napadnutého prvostupňového správneho rozhodnutia, na podklade podaného odvolania boli skutočnosti zistené až následne, t.j. po vydaní rozhodnutia o povolení prestavby a prístavby predmetného dvojdomu a odstránenie stavby - garáže, a to už v čase nasledujúcom po vyznačení právoplatnosti na tomto prvostupňovom správnom rozhodnutí.

Vzhľadom k tomu, že išlo o skutočnosti zistené na základe vlastnej činnosti správnych orgánov, konkrétne na základe overenia na mieste stavby z verejne prístupného miesta komunikácie, vykonaného žalovaným dňa 18.07.2013 a na základe štátneho stavebného dohľadu z verejného priestranstva na stavbe, vykonaného dňa 31.07.2013, nie je možné zistenia a skutočnosti z nich vzišlé, za daných skutkových okolností tohto prípadu použiť ako ďalšie - nové dôvody na zrušenie prvostupňového rozhodnutia v rámci odvolania podaného domnelým účastníkom stavebného konania v čase, kedy z pohľadu žalobcu, vychádzajúc z dovtedajšieho priebehu stavebného konania a dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ďalší účastník nebol účastníkom stavebného konania.

Odvolací súd taktiež napadnutému rozhodnutiu vytýka, že z jeho obsahu nevyplýva, či bol v rámci odvolacieho konania zo strany žalovaného dodržaný postup podľa § 56, § 60a v spojení s § 33 Správneho poriadku, či boli rešpektované práva žalobcu na oboznámenie sa s obsahom podaného odvolania, či mal možnosť sa k nemu vyjadriť, či bol oboznámený s výsledkami doplneného dokazovania vykonaného žalovaným v priebehu odvolacieho konania, či sa k daným zisteniam vyjadril, prípadne navrhol dokazovanie doplniť. Uvedené konštatovanie má opodstatnenie predovšetkým vo svetle

skutkových okolností priebehu celého konania, kedy je možné konštatovať, že žalobca sa zrejme celkom oprávnenne spoliehal na právnu istotu poskytnutú mu vyznačením právoplatnosti na prvostupňové rozhodnutie, dňa 05.06.2013.

Z uvedeného je nepochybné, že vyššie uvedený výkon kontroly súladu realizácie povolenej prestavby, prístavby a búracích prác s obsahom prvostupňového rozhodnutia prebiehal v čase, kedy žalobca mal vedomosť o právoplatnosti prvostupňového rozhodnutia stavebného úradu.

V tomto štádiu konania, na podklade predloženého administratívneho spisu nie je podľa názoru najvyššieho súdu možné ustáliť okamih, keď bol žalobca upovedomený o tom, že prvostupňové rozhodnutie stavebného úradu nie je právoplatné, resp. že prebieha odvolacie konanie a právoplatnosť na prvostupňovom rozhodnutí správny orgán vyznačil nesprávne.

Zistenie týchto časových súvislostí a úrovne informovanosti žalobcu ako stavebníka, predovšetkým zohľadňujúc pochybenie zo strany správnych orgánov, má význam pre určenie proporcionality nepredvídaného zásahu do práv žalobcu na jednej strane a ochrany práv ďalších účastníkov na strane druhej. Taktiež je to potrebné z dôvodu jednoznačného určenia, či nastali skutkové okolnosti na postup podľa 60 ods. 2 písm. f) stavebného zákona, t.j. na zastavenie stavby z dôvodu výkonu stavebných prác pred nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia o povolení stavby.

Vo vzťahu k námietke žalovaného i ďalšieho účastníka týkajúcej sa vylúčenia žalobou napadnutého rozhodnutia z preskúmvacej právomoci súdov, odvolací súd uvádza, že v prejednávanej veci nejde o rozhodnutie predbežnej povahy, ani procesné rozhodnutie týkajúce sa len vedenia konania, keďže toto bolo vydané v rámci odvolacieho konania proti rozhodnutiu vo veci samej, t.j. povolenia predmetných stavebných prác. Hoci rozhodnutie žalovaného bolo vydané postupom podľa § 59 Správneho poriadku a z pohľadu prípustnosti riadnych opravných prostriedkov v správnom konaní nejde o rozhodnutie konečnej povahy, preskúmateľnosť jeho zákonnosti a postupu predchádzajúceho jeho vydaniu podlieha na základe čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR súdnemu prieskumu v rámci správneho súdnictva a to predovšetkým s prihliadnutím na okolnosti tohto prípadu (vyznačená právoplatnosť na prvostupňovom rozhodnutí), ako i s prihliadnutím na skutočnosť, že preskúmvané rozhodnutie nemožno podradiť pod žiaden dôvod negatívnej enumerácie rozhodnutí orgánov verejnej správy vylúčených zo súdneho prieskumu na základe ustanovenia § 248 OSP. V súvislosti s uvedeným názorom odvolací súd taktiež dáva do pozornosti i svoje skoršie rozhodnutie sp. zn. 3Sžf 56/2008 zo dňa 4. decembra 2008, v ktorom najvyšší súd uviedol: „Ak by súd aj meritorne preskúmal zákonnosť administratívneho procesného rozhodnutia [§ 248 písm. a) OSP], nie je možné uvedený nedostatok považovať za vadu súdneho konania, pretože v prípade pochybností reštriktívnym výkladom ust. § 248 písm. a) v danom prípade poskytol účastníkovi súdnu ochranu v súlade s čl. 152 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR.“

Správne orgány sú viazané právnym názorom súdu (§250j ods.7 O.s.p.).

Úlohou žalovaného bude v prvom rade ustáliť okruh účastníkov stavebného konania podľa § 59 ods.1 stavebného zákona a následne sa vysporiadať s otázkou oprávnenosti podaného odvolania, teda i s okruhom účastníkov odvolacieho administratívneho konania a to postupom, ktorý zároveň zohľadní i práva stavebníka a predovšetkým vyznačenú právoplatnosť na predmetnom prvostupňovom rozhodnutí doložkou právoplatnosti, teda bude postupovať i s ohľadom na hospodárnosť konania, rešpektujúc koncentračnú zásadu tohto typu administratívneho konania.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 v spojení s § 246c veta prvá OSP tak, že žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní úspech, priznal právo na ich náhradu, avšak vzhľadom k tomu, že žalobca ani jeho právny zástupca v zákonnej lehote trovy nevyčísľili (§ 151 ods. 1 a 2 OSP), a iné trovy zo súdneho spisu nevyplývajú, súd žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.

mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.